

ผลการจัดกิจกรรมสนทนาอิสระที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา
ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

กนกรัตน์ ปิลาผล¹

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

บทความวิจัย

รับต้นฉบับ: 26 พฤษภาคม 2564 วันที่แก้ไข 19 มิถุนายน 2564 วันตอบรับ: 26 มิถุนายน 2564

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมสนทนาอิสระที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา ประชากรและกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นจำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบประเมินความสามารถการพูดภาษาญี่ปุ่น เป็นการประเมินจากการสังเกต โดยประเมินผล 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านคำศัพท์ 2) ด้านโครงสร้างทางภาษา 3) ด้านการสื่อความหมาย 4) ด้านปริมาณสารที่สื่อสาร 5) ด้านความพยายามในการสื่อสาร 6) ด้านความคล่องแคล่วในการสื่อสาร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบ (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

นักศึกษามีคะแนนกิจกรรมทั้ง 6 ด้าน ครึ่งสุดท้ายมากกว่าครึ่งแรก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สะท้อนให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมสนทนาอิสระช่วยให้นักศึกษาสนทนาภาษาญี่ปุ่นได้ดีขึ้น

คำสำคัญ: ผลการจัดกิจกรรม สนทนาอิสระ ความสามารถ การพูดภาษาญี่ปุ่น

¹การติดต่อและการร้องขอบทความนี้ กรุณาส่งถึง กนกรัตน์ ปิลาผล มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม E-mail: kanokrat.pi@psru.ac.th

THE EFFECT OF FREE-TALKING ACTIVITY TO JAPANESE-SPEAKING COMPETENCY
OF THE THIRD-YEAR STUDENTS, JAPANESE PROGRAM, FACULTY OF
HUMANITIES AND SOCIAL SCIENCES AT PIBULSONGKHAM RAJABHAT
UNIVERSITY.

Kanokrat Pilaphon ¹

Pibulsongkram Rajabhat University

Research Article

Received: 26 May 2021 Revised: 19 June 2021 Accepted: 26 June 2021

The objective of this research was to study the effects of independent conversation activities on the Japanese speaking competence of the students. The population and the samples in this research were 20 third-year students. The instruments used in this research were an evaluation of Japanese speaking competence. It is an observative evaluation in six aspects: vocabulary, language structures, meaning, amount of information, efforts in communication, and communicative fluency. The statistics used in the data analysis were mean, standard deviation, and t-test.

The results of the research were as follows:

The last scores of the students in the six aspects were statistically significantly higher than those of the first scores at level .05. It can be reflected that the independent conversation activities improved the students' Japanese speaking competence.

Keywords: Activity results, Independent conversation, Competence, Japanese speaking.

¹Correspondence concerning this article and requests for reprints should be addressed to Kanokrat Pilaphon
Pibulsongkram Rajabhat University E-mail: kanokrat.pi@psru.ac.th

บทนำ

ความสำเร็จทางด้านเศรษฐกิจของประเทศญี่ปุ่น ทำให้ภาษาญี่ปุ่นเป็นที่แพร่หลายอย่างมากทั่วโลก ดังนั้นเพื่อเป็นการพัฒนาประเทศไทยให้ก้าวทันโลก จึงต้องพัฒนาศักยภาพของประชาชนให้มีความรู้ความสามารถในภาษาญี่ปุ่น ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญ จึงจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2477 เพื่อให้ประชาชนชาวไทยสามารถสื่อสารภาษาญี่ปุ่นได้เป็นอย่างดี ซึ่งปัจจุบัน ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่มีคนไทยสนใจเรียนเป็นจำนวนมาก และมีการเรียนภาษาญี่ปุ่นในฐานะ ภาษาต่างประเทศอย่างกว้างขวาง รวมทั้งทางมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามที่เห็นถึงความสำคัญของ ภาษาญี่ปุ่น จึงเปิดการเรียนการสอนสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ในปีพุทธศักราช 2547 โดยมุ่งเน้นให้เกิด ความสามารถในการสื่อสารทั้งในด้านการใช้ภาษา สังคมและวัฒนธรรม และเน้นการฝึกความสามารถในการใช้ ภาษาทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน ให้ใช้ภาษาเป้าหมายได้ อย่างชัดเจน

นอกจากจะมีการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารในห้องเรียนแล้ว ทางหลักสูตรสาขาวิชา ภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ นอกห้องเรียนสนทนาอิสระภาษาญี่ปุ่น เสริมเข้าไปในการเรียนรายวิชา การฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น เพื่อให้ นักศึกษามีประสบการณ์จริงในการใช้ภาษาญี่ปุ่นมากขึ้นกับอาจารย์ชาวญี่ปุ่น สอดคล้องกับหลักการในการ สอนภาษาเพื่อการสื่อสารของ ประเทือง ใจหาญ (2546) ที่ว่า ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงจุดมุ่งหมาย ของการเรียนภาษาและการฝึกภาษา ทำให้การเรียนภาษามีความหมายต่อผู้เรียน มีความรู้สึกลึกซึ้งเมื่อเรียนแล้ว สามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพิ่มขึ้นได้ โดยสอนภาษาในลักษณะของบูรณาการรวมหลายทักษะ และจัด กิจกรรมที่หลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษามาก ๆ โดยไม่รู้สึกลำบากที่จะฝึก ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาใน ชีวิตจริง โดยผู้สอนไม่ต้องแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนให้ทุกครั้ง เพื่อเป็นการให้ความสำคัญกับการใช้ภาษา มากกว่าวิธีการใช้ภาษา เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษามากขึ้น เป็นการเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติ ได้ใช้ ภาษาในการสื่อสารจริง สร้างบรรยากาศที่สนับสนุนให้ผู้เรียนแต่ละคนพยายามที่จะเรียนรู้ภาษา หากผู้เรียน ได้รับการกระตุ้นจะแสดงพฤติกรรมทางภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

พฤติกรรมที่แสดงออกที่เหมาะสมถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อผู้เรียนภาษา เนื่องจากเป็น ความสามารถที่จะสื่อสารความรู้สึก ความคิดเห็น ความเชื่อและความต้องการต่าง ๆ ในลักษณะที่ ตรงไปตรงมาและเหมาะสม โดยไม่ล่วงเกินสิทธิของบุคคลอื่น นอกจากนี้การแสดงออกที่เหมาะสมยังช่วย ส่งเสริมให้ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นไปในทางพึงพอใจกันได้มากกว่าอีกด้วย องค์ประกอบของการ แสดงออกที่เหมาะสมคือ ภาษาคำพูดและภาษาที่ไม่ใช่คำพูด ซึ่งภาษาที่เป็นคำพูดเราจะเห็นชัดเจน ส่วนภาษาที่ไม่ใช่คำพูดจะแสดงออกทางสายตา ท่าทางของร่างกาย การสัมผัส อากัปกริยา การแสดงทางสี หน้าและน้ำเสียงของ เทพ สงวนกิตติพันธ์ (2543) ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า การที่บุคคลมีพฤติกรรมการกล้า แสดงออกอย่างเหมาะสม ช่วยให้มีบุคลิกภาพที่ดีขึ้น สามารถปรับตัวได้ดี มีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้า แสดงออก ได้รับการยอมรับจากเพื่อน มีผลการเรียนดีขึ้น กล้าพูด ในทางกลับกัน หากนักศึกษาแสดง พฤติกรรมแสดงออกไม่เหมาะสม จะเกิดความไม่มั่นใจในการแสดงออก ก็จะส่งผลให้ขาดความเชื่อมั่น ส่งผลเสียต่อการเรียน เกิดความวิตกกังวล ซึ่งความวิตกกังวลในเรื่องการพูดนี้เป็นที่ยอมรับกันว่า มีผลต่อ การแสดงออกต่อการพูดของผู้เรียน

สมชาย หอมยก (2550) อธิบายความหมายของการพูดไว้ว่า คือกระบวนการการสื่อสารอย่างหนึ่งที่ใช้ ถ่ายทอดความคิด อารมณ์ ความรู้สึก โดยมีภาษา น้ำเสียง และอากัปกริยา เป็นเครื่องสื่อความหมายเพื่อสร้าง ความเข้าใจซึ่งกันและกัน

สุนันทา แก้วพันธ์ช่วง (2550) ครูควรสอนให้นักเรียนมีการพูดปฏิสัมพันธ์ที่มีบทบาทในการพูดของนักเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ความคิดริเริ่มได้อย่างมีขอบเขตที่กว้างขึ้น สิ่งสำคัญคือผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นจากการที่ได้ฝึกกลวิธีต่าง ๆ ที่นักเรียนจำเป็นต้องใช้ในการแก้ปัญหาในการสื่อสารในชีวิตจริง

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ (2555) อธิบายความหมายของการพูดไว้ว่า คือการสื่อสารของผู้พูด เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้สารตามความประสงค์ของตน ซึ่งอาจจะต้องประกอบไปด้วยบุคลิก รวมทั้งกิริยาอาการ ท่าทางที่ชวนฟัง ชวนติดตาม ทำให้ผู้ฟังสามารถรับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูดได้อย่างกระจ่างจนสามารถแสดงกิริยาตอบโต้ได้

การเรียนการสอนทักษะทางภาษานั้นนอกจากผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักทางภาษาแล้ว ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ทักษะทางภาษาในสถานการณ์ที่คล้ายกับความจริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งอาจไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์แต่สื่อความหมายได้เหมาะสมตามสถานการณ์

การพูดเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการสื่อสาร เพื่อให้ฝ่ายหนึ่งสื่อเรื่องราว อารมณ์ ความรู้สึก จุดประสงค์ถึงอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันและเกิดการตอบสนองต่อสิ่งนั้น ๆ โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และอากัปกิริยา ซึ่งในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น จะต้องสื่อความหมายในอีกภาษาหนึ่งได้อย่างเข้าใจ ผู้พูดจึงต้องมีความเข้าใจในคำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาด้วย แล้วหมั่นฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ เพื่อให้การพูดภาษาเพื่อการสื่อสารเกิดประสิทธิภาพ

กิจกรรมการสอนตามแนวสื่อสาร คือ แนวคิดทางการสอนภาษาที่นักภาษาศาสตร์คิดขึ้นมาเพื่อแก้ข้อบกพร่องและความล้มเหลวของวิธีสอนแบบฟัง-พูด Audio Lingualism Savignon, S. J. (1982) กิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวสื่อสารส่วนมากจะจัดในรูปกิจกรรมกลุ่มเล็ก เน้นการเรียนแบบร่วมมือ (CO-Operative Learning) มากกว่าการแข่งขัน Larsen-Freeman (1986) อย่างไรก็ตาม กิจกรรมการสอนตามแนวสื่อสาร เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทุกกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ในสถานการณ์จริง ดังนั้น กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องสื่อสาร ขณะที่ใช้ภาษาอยู่นั้นนักเรียนมุ่งความสนใจที่ความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา จึงจะทำให้การสื่อสารเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประโยชน์ และสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้

หลักสูตรสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีการเรียนการสอนวิชา การฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยมีจำนวนชั่วโมงเรียนต่อ 1 ครั้ง คือ 2 ชั่วโมง 30 นาที โอกาสพูดภาษาญี่ปุ่นในรายวิชานี้คือ สนทนากับอาจารย์ผู้สอนชาวญี่ปุ่นฝึกประโยคสนทนาในสถานการณ์ต่างๆตามหนังสือเรียน จับคู่แต่งประโยคสนทนากับเพื่อน ซึ่งภายในระยะเวลาตามแผนการสอนที่กำหนดไว้ ทำให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นเท่าที่ควร ในปีพุทธศักราช 2552 จึงได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียน เสริมเข้าไปในการเรียนรายวิชา การฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยมีอาจารย์ชาวญี่ปุ่นเป็นผู้ดูแลกิจกรรม มีรายละเอียดของกิจกรรมสนทนาอิสระ เป็นกิจกรรมกลุ่มละ 4-5 คน โดยให้นักศึกษาแต่ละคน เล่าเรื่องในหัวข้อเดียวกันที่สมาชิกกลุ่มทุกคนเห็นพ้อง เช่น ประสบการณ์ การดูที่ชอบ หรือภาพยนตร์ที่สนใจ อาชีพในอนาคต สถานที่ท่องเที่ยวที่อยากไป หรือบุคคลในดวงใจ เป็นต้น โดยเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นภาษาญี่ปุ่น และเป็นประโยคที่นักศึกษาเตรียมมาเอง ลำดับต่อมาจะให้ผู้ฟังและผู้พูดได้ซักถามโต้ตอบถึงรายละเอียดของเรื่องที่ฟังเพิ่มเติมเป็นภาษาญี่ปุ่นเช่นกัน โดยใช้เวลาคนละประมาณ 10-15 นาที ซึ่งอาจารย์จะไม่แก้ไขข้อผิดพลาดทางโครงสร้างภาษาของนักศึกษาขณะที่พูด และไม่แก้ไขทุกจุด จะแก้ไขเฉพาะประโยคที่ผิดไปจากใจความที่จะสื่อสารและให้คำแนะนำในการเลือกใช้คำศัพท์หรือไวยากรณ์เท่านั้น

นอกจากจะเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้นักศึกษาพูดภาษาญี่ปุ่นแล้ว ยังเกิดประโยชน์สอดคล้องตามที่ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537) กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. กิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ผู้เรียนมีโอกาสได้นำความรู้ทางภาษาในด้านต่าง ๆ เช่น เสียง คำศัพท์ โครงสร้างทางภาษามาใช้ประกอบกันเพื่อให้สื่อความหมายได้ตามที่ต้องการ

2. กิจกรรมช่วยให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาเพราะการทำกิจกรรมเป็นการฝึกใช้ภาษา เพื่อการสื่อสาร ทำให้ผู้เรียนเห็นว่าการเรียนรู้ภาษานั้นสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง นอกจากนี้การทำกิจกรรมซึ่งมักเป็นงานคู่หรืองานกลุ่มทำให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียน ทำให้เกิดแรงจูงใจในการฝึกภาษาอย่างจริงจัง

3. กิจกรรมช่วยให้การเรียนภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ ทั้งนี้เพราะผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ เมื่อได้ลองทำอะไรด้วยตนเอง กิจกรรมจะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา จึงเป็นการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ

4. กิจกรรมช่วยสร้างสภาพแวดล้อมซึ่งส่งเสริมการเรียนรู้ในการทำกิจกรรม ผู้เรียนจะได้สร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือกันระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ซึ่งความสัมพันธ์นี้ก่อให้เกิดบรรยากาศที่ดีช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน และกล้าแสดงออกมากขึ้น การสื่อสารระหว่างผู้เรียนเป็นไปโดยอิสระมากกว่าการฝึกใช้ภาษาที่ละคน

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลการจัดกิจกรรมสนทนาอิสระ ที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เพื่อทราบถึงประสิทธิผลของกิจกรรมที่แสดงผ่านความสามารถในการพูด ซึ่งจะเป็นจุดเริ่มต้นในการสร้างพื้นฐานด้านการพูดภาษาญี่ปุ่นให้นักศึกษาต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมสนทนาอิสระที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 20 คน ได้มาโดยเลือกตามสะดวก

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมสนทนาอิสระ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบประเมินความสามารถการพูดภาษาญี่ปุ่น เป็นการประเมินการพูดจากการสังเกต โดยประเมินผล 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านคำศัพท์ 2) ด้านโครงสร้างทางภาษา 3) ด้านการสื่อความหมาย 4) ด้านปริมาณสารที่สื่อสาร 5) ด้านความพยายามในการสื่อสาร 6) ด้านความคล่องแคล่วในการสื่อสาร ซึ่งมีเกณฑ์ให้คะแนนแบ่งออกเป็น 5 ระดับตามมาตราส่วนของ Likert Scale (1961)

การสร้างเครื่องมือวิจัยสร้างแบบประเมินความสามารถการพูดภาษาญี่ปุ่น ซึ่งเป็นการประเมินการพูดจากการสังเกต โดยปรับจากระบบการให้คะแนนความสามารถด้านการพูดของ CLARK, H. H., & CHASE, W. G. (1972), Harris (1990) และสุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) ประกอบด้วย 6 ด้าน มี 5 ระดับ ดังนี้

1. คำศัพท์

- ระดับที่ 1 ใช้คำศัพท์ไม่ถูกเลย
- ระดับที่ 2 ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยครั้ง
- ระดับที่ 3 ใช้คำศัพท์ผิดบ้าง
- ระดับที่ 4 ใช้คำศัพท์ถูกแต่ยังไม่เหมาะสม
- ระดับที่ 5 ใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์

2. โครงสร้างทางภาษา

- ระดับที่ 1 ใช้โครงสร้างทางภาษาผิดทั้งหมด
- ระดับที่ 2 ใช้โครงสร้างทางภาษาผิดบ่อยครั้ง
- ระดับที่ 3 ใช้โครงสร้างทางภาษาผิดบ้าง
- ระดับที่ 4 ใช้โครงสร้างทางภาษาผิดเล็กน้อย แต่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องด้วยตนเอง
- ระดับที่ 5 ใช้โครงสร้างทางภาษาได้ถูกต้องโดยไม่มีข้อผิดพลาดเลย

3. การสื่อความหมาย

- ระดับที่ 1 สื่อความหมายไม่เข้าใจเลย ต้องขอให้พูดใหม่ตั้งแต่แรก
- ระดับที่ 2 สื่อความหมายได้บ้าง พอจับใจความได้
- ระดับที่ 3 สื่อความหมายได้พอสมควร เข้าใจประเด็นหลักได้
- ระดับที่ 4 สื่อความหมายได้ดี เข้าใจเป็นส่วนใหญ่
- ระดับที่ 5 สื่อความหมายได้เข้าใจทั้งหมด

4. ปริมาณของข้อมูลที่สื่อสาร

- ระดับที่ 1 ประโยคที่พูดน้อยกว่า 5 ประโยค และถามคำถามน้อยกว่า 3 ครั้งต่อ 1 คน
- ระดับที่ 2 ประโยคที่พูดมากกว่า 5 ประโยค และถามคำถามน้อยกว่า 3 ครั้งต่อ 1 คน
- ระดับที่ 3 ประโยคที่พูดมากกว่า 5 ประโยค และถามคำถามตั้งแต่ 3 ครั้งต่อ 1 คน
- ระดับที่ 4 ประโยคที่พูดมากกว่า 10 ประโยค และถามคำถามน้อยกว่า 3 ครั้งต่อ 1 คน
- ระดับที่ 5 ประโยคที่พูดมากกว่า 10 ประโยค และถามคำถามตั้งแต่ 3 ครั้งต่อ 1 คน

5. ความพยายามในการสื่อสาร

- ระดับที่ 1 ขาดความกระตือรือร้น และไม่พยายามที่จะสื่อสาร
- ระดับที่ 2 ไม่ค่อยกระตือรือร้น และขอความช่วยเหลือเป็นภาษาไทย
- ระดับที่ 3 มีความกระตือรือร้นแต่ขอความช่วยเหลือเป็นภาษาไทย
- ระดับที่ 4 พยายามที่จะสื่อสารด้วยตนเอง และใช้ภาษาไทยพึมพำบ้าง
- ระดับที่ 5 พยายามที่จะสื่อสารอย่างแท้จริงโดยไม่ใช้ภาษาไทยเลย

6. ความคล่องแคล่ว

- ระดับที่ 1 พูดติดขัดและหยุดคิดเป็นเวลานาน ได้ตอบการสนทนาไม่ได้เลย
- ระดับที่ 2 พูดติดขัดและหยุดคิดบ่อยครั้ง ได้ตอบการสนทนาไม่ค่อยได้
- ระดับที่ 3 พูดติดขัดบ้าง ได้ตอบการสนทนาไม่ค่อยได้
- ระดับที่ 4 พูดต่อเนื่อง ได้ตอบการสนทนาได้พอสมควร

ระดับที่ 5 พูดต่อเนื่องราบรื่น ได้ตอบการสนทนาได้ดี

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนการดำเนินวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยทดลอง โดยมีรูปแบบการวิจัยเป็นแบบกลุ่มเดียว สังเกตความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา ก่อนและหลังกิจกรรมสนทนาอิสระ โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบประเมินความสามารถการพูดภาษาญี่ปุ่น
2. ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยที่ผู้เชี่ยวชาญภาษาญี่ปุ่นจำนวน 3 ท่าน
3. ทำการบันทึกภาพวิดีโอการเข้าร่วมกิจกรรมสนทนาอิสระ ของนักศึกษาครั้งแรกและครั้งสุดท้าย ซึ่งทุกกลุ่มจะไม่มีครูคอยดูแลช่วยในการสนทนา โดยจะสนทนากับอาจารย์ผู้ดูแลท่านเดิมทั้ง 6 ครั้ง ที่รวมกิจกรรม

4. ทำการประเมินความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาทั้งก่อนและหลังร่วมกิจกรรม ตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1) หาค่าเฉลี่ยคะแนนนักศึกษาจากแบบประเมินความสามารถการพูดภาษาญี่ปุ่น แล้วนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานของของ Likert Scale (1961) ดังนี้

- คะแนนเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง มีพัฒนาความสามารถในการพูดมากที่สุด
 คะแนนเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึง มีพัฒนาความสามารถในการพูดมาก
 คะแนนเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง มีพัฒนาความสามารถในการพูดปานกลาง
 คะแนนเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง มีพัฒนาความสามารถในการพูดน้อย
 คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง มีพัฒนาความสามารถในการพูดน้อยที่สุด

2) เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาทั้งก่อนและหลังร่วมกิจกรรม โดยใช้ค่า T-test แบบ Dependent-Samples T-test

3) วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรม สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผลการจัดกิจกรรมสนทนาอิสระที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 1 ผลประเมินผลการจัดกิจกรรมสนทนาอิสระที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ครั้งแรกและครั้งสุดท้าย

คนที่ (N=20)	คะแนนความสามารถ		คะแนนผลต่าง D
	ครั้งแรก	ครั้งสุดท้าย	
1	3.75	4.00	0.25
2	4.00	4.58	0.58
3	3.42	3.42	0.00
4	1.83	2.58	0.75

คนที่ (N=20)	คะแนนความสามารถ		คะแนนผลต่าง D
	ครั้งแรก	ครั้งสุดท้าย	
5	3.00	4.00	1.00
6	3.17	3.38	0.21
7	2.83	3.08	0.25
8	2.83	3.42	0.59
9	2.08	2.92	0.84
10	2.83	3.58	0.75
11	3.25	3.67	0.42
12	2.58	3.83	1.25
13	3.92	4.83	0.91
14	2.33	3.33	1.00
15	2.17	2.33	0.16
16	2.67	4.00	1.33
17	3.50	4.33	0.83
18	3.00	3.42	0.42
19	1.50	2.33	0.83
20	3.00	3.83	0.83

จากตาราง 1 ผลประเมินผลการจัดกิจกรรมสนทนาอิสระที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษป่วนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ครั้งแรกและครั้งสุดท้าย ผลคะแนนครั้งสุดท้ายมากกว่าครั้งแรก นักศึกษาที่มีคะแนนครั้งสุดท้ายสูงขึ้น มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 95% นักศึกษาที่มีคะแนนครั้งสุดท้ายเท่าเดิม มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5% และไม่มีนักศึกษามีคะแนนลดลง โดยมีคะแนนครั้งสุดท้ายสูงสุดคือ 4.83 และคะแนนครั้งสุดท้ายน้อยที่สุด คือ 2.33

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า T-Test และระดับนัยสำคัญทางสถิติของการจัดกิจกรรมสนทนาอิสระที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษป่วนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 20 คน ดังนี้

กิจกรรม	M	S	$\bar{D}$	S.D. _D	t	Sig. (1-tailed)
ครั้งแรก	2.93	0.71	0.68	0.35	8.65*	0.0000
ครั้งสุดท้าย	3.58	0.71				

จากตาราง 2 การจัดกิจกรรมสนทนาอิสระที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษป่วนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 20 คน มีคะแนนเฉลี่ยในกิจกรรมครั้งแรกและครั้งสุดท้ายเท่ากับ 2.93 และ 3.58 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบคะแนนกิจกรรมสนทนาอิสระ ทั้งครั้งแรกและครั้งสุดท้ายพบว่า คะแนนกิจกรรมครั้งสุดท้ายมากกว่าครั้งแรก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 3 ผลประเมินความสามารถการจัดกิจกรรมสนทนาอิสระที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของ
นักศึกษาชั้นปีที่ 3 รายกลุ่ม จำนวน 5 กลุ่ม

แบบประเมิน ความสามารถการ พูดภาษาญี่ปุ่น	ค่าเฉลี่ย										ค่าเฉลี่ยรวม	
	กลุ่มที่ 1		กลุ่มที่ 2		กลุ่มที่ 3		กลุ่มที่ 4		กลุ่มที่ 5		แรก	สุดท้าย
	แรก	สุดท้าย	แรก	สุดท้าย	แรก	สุดท้าย	แรก	สุดท้าย	แรก	สุดท้าย		
1. คำศัพท์	2.70	3.50	3.00	3.33	2.25	3.13	2.63	3.75	2.75	3.25	2.65	3.40
2. โครงสร้าง ทางภาษา	2.80	3.30	3.33	3.33	2.50	3.00	2.88	3.63	2.50	3.25	2.78	3.30
3. การสื่อ ความหมาย	3.20	4.00	2.33	3.83	2.25	3.63	2.88	4.00	2.63	3.38	2.70	3.78
4. ปริมาณของ สารที่สื่อสาร	3.90	4.40	4.67	5.00	3.13	4.00	3.13	2.50	3.25	4.25	3.58	4.00
5. ความ พยายาม ในการสื่อสาร	3.50	3.40	3.33	3.83	3.13	3.63	2.38	3.88	2.38	3.00	2.95	3.53
6. ความ คล่องแคล่ว ในการสื่อสาร	3.10	3.70	3.00	3.33	2.88	3.63	2.75	3.75	3.00	3.00	2.95	3.50
ค่าเฉลี่ยรวมกลุ่ม	3.20	3.72	3.28	3.78	2.69	3.50	2.77	3.58	2.75	3.35	2.93	3.58

จากตาราง 3 พบว่า ผลประเมินความสามารถการจัดกิจกรรมสนทนาอิสระที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 รายกลุ่ม จำนวน 5 กลุ่ม ครั้งแรกและครั้งสุดท้าย มีผลดังนี้ กลุ่มที่ 1, 2, 3, 4 และกลุ่มที่ 5 มีผลคะแนนครั้งสุดท้ายมากกว่าครั้งแรกเหมือนกันทั้ง 5 กลุ่ม ซึ่งผลคะแนนของกลุ่มที่ 2 มีคะแนนครั้งสุดท้ายมากที่สุด คือ (3.78) รองลงมาคือกลุ่มที่ 1 (3.72) กลุ่มที่ 4 (3.58) กลุ่มที่ 3 (3.50) และกลุ่มที่ 5 (3.35) มีคะแนนน้อยที่สุด

ตาราง 4 ผลประเมินความสามารถการจัดกิจกรรมสนทนาอิสระที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของ
นักศึกษาชั้นปีที่ 3 รายด้านการประเมิน 6 ด้าน

แบบประเมิน ความสามารถการพูดภาษาญี่ปุ่น	ค่าเฉลี่ยรวม	
	ครั้งแรก	ครั้งสุดท้าย
1. คำศัพท์	2.65	3.40
2. โครงสร้างทางภาษา	2.78	3.30
3. การสื่อความหมาย	2.70	3.78
4. ปริมาณของสารที่สื่อสาร	3.58	4.00
5. ความพยายามในการสื่อสาร	2.95	3.53
6. ความคล่องแคล่ว ในการสื่อสาร	2.95	3.50
ค่าเฉลี่ยรวมกลุ่ม	2.93	3.58

จากตาราง 4 พบว่า ผลประเมินความสามารถการจัดกิจกรรมสนทนาอิสระที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 รายด้านการประเมิน 6 ด้าน ด้านคำศัพท์ ด้านโครงสร้างทางภาษา ด้านการสื่อความหมาย ด้านปริมาณสารที่สื่อสาร ด้านความพยายามในการสื่อสารและด้านความคล่องแคล่ว

ในการสื่อสาร มีผลคะแนนครั้งสุดท้ายมากกว่าครั้งแรกทั้ง 6 ด้าน ซึ่งผลคะแนนด้านปริมาณสารที่สื่อสาร มีคะแนนมากที่สุด (4.00) รองลงมาคือด้านการสื่อความหมาย (3.78) ด้านความพยายามในการสื่อสาร (3.53) ด้านความคล่องแคล่วในการสื่อสาร (3.50) ด้านคำศัพท์ (3.40) และด้านโครงสร้างทางภาษามีคะแนนน้อยที่สุด (3.30)

สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมสนทนาอิสระ ที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูลสงคราม มีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. ผลประเมินความสามารถกิจกรรมสนทนาอิสระ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ภาพรวมทั้ง 20 คน มีคะแนนครั้งสุดท้ายสูงกว่าครั้งแรก สอดคล้องกับงานวิจัยของนิดา ลาภศรีสวัสดิ์ และ Fumiyasu (2555) ที่ศึกษาการพัฒนาทักษะการเรียนรู้จากประสบการณ์จริงของนักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษา และศึกษาพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความมั่นใจในการใช้ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการแลกเปลี่ยน นักศึกษา ซึ่งจะเห็นได้ว่า ในงานวิจัยครั้งนี้ นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นดีขึ้น แม้แต่นักศึกษาที่ได้คะแนนรวมครั้งแรกและครั้งสุดท้ายเท่ากันก็ยังมีพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นด้าน ปริมาณสารที่สื่อสารและด้านความคล่องแคล่วในการสื่อสารมากขึ้น

นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนันทา แก้วพันธ์ช่วง (2550) ที่ศึกษาการพัฒนาความสามารถ ทางด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ คะแนนกิจกรรมครั้งสุดท้ายมากกว่าครั้งแรก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักศึกษามีพัฒนาความสามารถในการ พูดภาษาญี่ปุ่นดีขึ้น สะท้อนให้เห็นว่ากิจกรรมสนทนาอิสระ มีผลต่อความสามารถของนักศึกษาทั้ง 6 ด้าน ทั้งในด้านคำศัพท์ ด้านโครงสร้างทางภาษา ด้านการสื่อความหมาย ด้านปริมาณสารที่สื่อสาร ด้านความ พยายามในการสื่อสารและด้านความคล่องแคล่วในการสื่อสาร ช่วยให้นักศึกษาสนทนาภาษาญี่ปุ่นได้ดีขึ้น และมีประสบการณ์จริงในการสนทนาภาษาญี่ปุ่น

2. ผลจากกิจกรรมสนทนาอิสระทั้ง 5 กลุ่ม แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมการเสริมหลักสูตรในรายวิชาการฟัง และการพูดภาษาญี่ปุ่น ที่ให้นักศึกษาสนทนากับอาจารย์ชาวญี่ปุ่น มีผลต่อการพัฒนาการสื่อสารของนักศึกษา จากผลคะแนนของการประเมินความสามารถการพูดภาษาญี่ปุ่นในกิจกรรมสนทนาอิสระมีผลคะแนนครั้งสุดท้าย มากกว่าครั้งแรกทั้ง 6 ด้าน ซึ่งสอดคล้องกับ สุนันทา แก้วพันธ์ช่วง (2550) กล่าวว่า ครูควรสอนให้นักเรียนมี การพูดปฏิสัมพันธ์ที่มีบทบาทในการพูดของนักเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ความคิดริเริ่มได้อย่างมี ขอบเขตที่กว้างขึ้น สิ่งสำคัญคือผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นจากการที่ได้ฝึกกลวิธีต่าง ๆ ที่นักเรียน จำเป็นต้องใช้ในการแก้ปัญหาในการสื่อสารในชีวิตจริง ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ อาจารย์แต่ละคนจะมีวิธีการสื่อสาร กับนักศึกษาลักษณะ คือ เปิดโอกาสให้นักศึกษาพูด คอย ถาม ตอบกันซึ่งก็เป็นสิ่งที่ดีต่อการสื่อสาร ผู้เรียนก็จะ ได้ปรับปรุงแก้ไข ข้อผิดพลาดในการสนทนา ของแต่ละการถามและตอบนั้น จะสังเกตได้ว่านักศึกษาที่ทำ กิจกรรมสนทนาอิสระ นอกจากฝึกสนทนาภาษาญี่ปุ่นแล้ว กิจกรรมนี้ ยังช่วยเสริมบรรยากาศให้นักศึกษามี ความสนุกและสนใจที่จะเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

ควรจัดให้นักศึกษาเขียนกลุ่มสลับอาจารย์ในการสนทนาแต่ละครั้ง เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศในการพูดคุย เพราะการพูดกับอาจารย์เพียงคนเดียวก็จะเป็นกิจวัตรเดิม ๆ หากเปลี่ยนอาจารย์ นักศึกษาก็จะเกิดความกระตือรือร้น และได้ใช้ภาษากับอาจารย์หลายท่านมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. นอกจากการศึกษาผลการจัดกิจกรรมสนทนาอิสระแล้ว ควรมีการเปรียบเทียบระหว่างอาจารย์ผู้ดูแลด้วยกัน ที่คาดว่าจะมีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา
2. ควรใช้กล้องที่มีความละเอียดสูงหรือใช้ไมโครโฟนที่มีคุณภาพในการบันทึกภาพวิดีโอ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างถูกต้องในกรณีที่นักศึกษาพูดเบา

เอกสารอ้างอิง

- จิรวรรณ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ. (2555). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- เจนจิรา ชัยปาน ทรายขวัญ พรหมแก้วและสิทธิ ศรีนาค. (2556). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4*. ภาคนิพนธ์ ศศ.บ. (สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล) คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- เทพ สงวนกิตติพันธ์. (2543). *ทักษะชีวิต = Life skills: เพื่อความสุขและความสำเร็จของชีวิต*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธวัชพร ต้นตระกูล. (2555). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกสนทนาภาษาอังกฤษ*. รายงานการวิจัย. สถาบันภาษาและวัฒนธรรม นานาชาติ มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- รูปทอง กว้างสวาสดี. (2549). *การสอนภาษาอังกฤษ*. (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นิตา ลาภศรีสวัสดิ์ Fumiyasu Maeno. (2555). *การพัฒนาทักษะการเรียนรู้จากประสบการณ์จริงของนักศึกษาโครงการแลกเปลี่ยน นักศึกษาระหว่างสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังกับมหาวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่น*. กรุงเทพฯ: การประชุมวิชาการทางการศึกษาระดับชาติ ครั้งที่ 2 “การพัฒนาประสบการณ์การเรียนรู้ในชีวิตจริง: การศึกษาเพื่อการพัฒนา อย่างยั่งยืนไปสู่ประชาคมอาเซียน”.
- ประเทือง ใจหาญ. (2546). *การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้กิจกรรมการละคร*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมชาย หอมยก. (2550). *เอกสารประกอบการสอนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- สุนันทา แก้วพันธ์ช่วง. (2550). *การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร*. โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์.

- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). *การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). *กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- CLARK, H. H., & CHASE, W. G. (1972). On the process of comparing sentences against pictures. *Cognitive Psychology*.
- Larsen-Freeman, D. (1986). *Techniques and principles in language teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Likert, Rensis A. (1961). *New Patterns of Management*. New York: McGraw-Hill Book Company Inc.
- Savignon, S. J. (1982). *Theory and classroom practice*. Retrieved February 15, 2021, from <http://videa.ca/wp-content/uploads/2015/08/Communicative-language-teaching2.pdf>.